

Alle uitwendige plechtigheid is te vermijden, maar klokgelui en het zingen der schooljeugd moet plaats hebben op de gewone wijze, wanneer het de gewoonte is van een plaats en als het presbyterium er geen bezwaar in ziet!

De „essentieëling“ van iemand, die niet in 't bezit was van zijn verstandsvermogens, is enkel als een ongelukkig geval te beschouwen. Eene minderheid in de algemeene synode dreef de onbeschaamdheid zelfs zóóver, om voor te stellen dat men hen, die zichzelf moedwillig van het leven beroofd hadden, op de zelfde wijze zoute begraven hebben als dezulken.

die een natuurlijke dood gestorven waren.
WINCKEL.

Voor Kinderen.

Opgetrokken uit den kull.

Wat dat zeggen wil, vrienden, kan alleen iemand recht verstaan, die zelf in den kuil

Op zekeren dag bevonden zich een aantal mannen in een kolenmijn, diep onder de aarde, waar het altijd nacht is, en de lampen nooit mogen uitgaan. Zij waren 's morgens in den put afgedaald en hoorden er 's avonds weer uit op

te klimmen. Maar dat zou niet gebeuren, ten minste niet met allen.

Want te midden van hun werk hoorden eensklaps verscheiden mannen een vreemd geluid. 't Was niet het tikken der hamerslagen; ook niet het rollen der kolenwagens of 't uakra-

der raderen. Neen, het was een geluid alsof er iets borrelde en bruischte. Een oogenblik

nog en een forse stem riep:
 »Water! Mannen, bergt uw lijf! Vlucht!»
 Nauwlijks waren de woorden uitgesproken, toen
 reeds het water van allen kant kwam opzetten.
 Gelijk meer gebeurt, was een verborgen stroom.

In wilde vlucht ijlden mannen en jongens naar den mond van den put: uit alle hoeken

en gingen stroomden ze saam naar de opening
en gaven het teeken om hen haastig op te
trekken. Het geschiedde. De raderen kraakten
en weldra stonden tal van mannen gered aan

den rand aan den kuis. Doch toen men telde
toen, bleek helaas, dat er nog veertien in waren.
Men riep en gaf teekens, doch vergeefs. Er
kwam geen antwoord. Veertien mijnwerkers
hadden de opening niet tijds kunnen be-
reiken. Wat was er van hen worden?

Geluklik — een paar uur later werd er weer van beneden een teeken gegeven. Snel ging het touw omhoog. Negen mannen waren gereed. »Waar zijn de anderen?» vroeg men hen angstig.

»Dat weten we niet," was 't antwoord.
»En is het water in heel de mijn?"
»Overal."

Een luid gemommer ging op onder de vrouwen en kinderen, die op het gerucht van liezonheil uit het naaste dorp waren aangelopen om te zien hoe het stond met hun vaders of hun broeders anders de werklieden. Zoo waren er dan nog vijf in den kuld, vier mannen en een jongen. Zonder te duvel nien?

De put was twee en negentig voet diep en 't was bijna onmogelijk dat zij, die er in waren gebleven, er nog het leven af zouden brengen. »Is David er ook in?» vroegen verscheiden stemmen.

David was een knaap van vijftien o
zeftien jaar, bij heel het dorp bemind. Hij
zorgde voor zijn moeder, die zelf niet wer
ken kon, en was daarbij een godvreesend
knaap, die aan zijn Schepper gedacht in d

»David is er nog in«, antwoordden de geredde mannen. »maar houdt u stil en vreest niet!

Het duurde niet lang of een aantal flink mannen boden zich aan om te zien, of dat mogelijk was. In den put af te dalen was een gevaarlijk werk. Het kon hun leven kosten.

Maar hoe zou het intusschen met de werke niet allee omdat het water hen bedreigde maar ook zooveel andere gevaren van instortingen van de mijn, van het verstikkende gas en wat niet al. Toch besloten zij het niet de Heeren hulp te wagen.

Zoodra het water begon te stroomen hadden ook zij zich gehaast naar den uitgang; maar de afstand was te groot. De stroom kwam hun te gemoet en zoo moesten zij terug.

Gelukkig werden hun schreden gericht naar een plek die hoog lag, zoodat het water, toen het zich in de gangen verspreide, daar niet komen kon. Zij bespeurden dat de plek droog was en droog bleef, en bij het licht hunne lampen zagen zij hoe van achteren het water

hen afsloot, terwijl vóór hen een muur van kool was. De eenige redding — dat wist hij — kon van die zijde komen. Maar hoe? De wand was een dertig ellen dik. Hoe zou men dien van buitenaf nog intijds kunnen door-

Toen zij alle kansen nagegaan en berekend hadden, vroelden de ongelukkige mannen ho weinig hoop op redding hun overbleef. Zij waren levend begraven. Doch één geluk en een hoop, welch baden zij allen. Zij wisten

groot genot haddenigma aien: zij wisten: wij
zijn in de hand des Heeren, Zop knielden zij
dan neêr, de mannen en de jongen, om te
bidden en zich met lijf en ziel aan den Heere
te bevelen, die wonderen doet en machtig is
te verlossen wie op Hem betrouwen. Daarna reze

zij op en zongen te zamen de psalmen en liederen, die zij er vele kenden, en dat troostte en sterkte hen, ook te midden van het doodsgevaar.

(Wordt vervolgd).

AAN VRAGERS.
Onze vriend V. te S. — die voor voorraa heeft gezorgd — zal 't wel goed vinden, dat we niet alles op eens geven

Wat beduidt toch: »Spijkers op laag water zoeken?» vraagt hij. »Waarom zegt men dat? Het spreekwoord wil gemeenlijk zeggen: Oorzaken, beweegredenen, bewijzen, verontschuldigungen zoeken, waar ieder weet, dat a

Het komt mij voor, dat dit de oorsprong is van deze uitdrukking: Bij laag water, bij laag tijde, bij laag tijde, bij laag tijde.

gaat men veelal uit om allerlei zeediere machtig te worden, die dan op 't zand voe-
't grijpen zijn. Men zoekt schelpen, zeester-